

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE

(VERVOLG)

IL je hem zeggen, dat hij nu een kans heeft, waarvoor hij eenigen tijd geleden zijn leven zou gegeven hebben?"

Letty probeerde te antwoorden. Een vreeselijke twijfel had haar aangegrepen, het vooruitzicht, dat haar prachtige plannen in duigen zouden vallen, dat zij haar macht over Eldred Dawley zou verliezen. Zij keek haar vader aan. De onbeschrijflijke, vreeselijke verandering, die de dood meebrengt, was reeds zichtbaar op zijn ingezonken gelaat. Zij bad, dat hij zou sterven, voordat hij de bekentenis had gedaan.

Maar opeens greep hij haar vingers steviger vast, hij richtte zichzelf op in het bed, zijn oogen waren wijd geopend.

„Je moet het mij beloven,” zei hij en zijn stem klonk helder. „Letty, de vloek van een stervende rust op je, als je weigert te doen, wat ik je vraag.”

„O neen, vader,” stamelde Letty, „zoo niet. Ik wil u alles, alles wat u maar wilt, beloven.”

Tom Manson staarde haar strak aan.

„Er is geen reden, waarom je het niet zoudt doen,” mompelde hij. „Nu, luister Letty, en let op.”

Toen de bevende, zwakke stem eindelijk ophield met spreken, trok Letty ruw haar hand los uit de zwakke vingers, die haar vasthielden en sprong op.

„Ik geloof het niet,” zei zij heesch. Zij bracht haar hand aan haar keel; woede en teleurstelling schenen haar te verscheuren; „ik weet, dat het een leugen is, een leugen, en niemand zal haar ooit hooren. Dat zweer ik u.”

Maar haar vader antwoordde niet. Letty, die buiten zichzelf en gek van woede was, bukte zich over hem heen en greep hem bij den arm.

„Hoort u,” riep zij, „wat u mij hebt verteld, is een leugen, een leugen.”

Maar Manson lag stil, volkomen onbeweeglijk en de waarheid werd Letty duidelijk, toen zij over hem heen boog.

Haar ongeloof in zijn verhaal drong niet meer tot Thomas Manson door en met een kreet van schrik bedekte Letty haar gelaat met de handen, om niet meer te zien, hoe de Dood weer had gezegevierd over het leven.

HOOFDSTUK VI.

Als iemand den naam heeft van een groot man te zijn, dan wordt daarmee een groot aantal zonderlingheden gewettigd, vele buitengewone daden verontschuldigd, die de wereld moeilijk aan iemand zou kunnen vergeven. Eldred Dawley stond er voor bekend, dat hij voor andere menschen leefde — een philanthroop in den besten zin van dit dikwijls misbruikte woord — en zijn edelmoedigheid stond onomstootelijk vast. Hij was zoo populair, iedereen, die hem kende, was zoo gesteld op zijn tegenwoordigheid, dat slechts weinigen zijn soms te ver gaande en verkeerde welwillendheid afkeurden. Hij was zoo geliefd, dat zelfs wanneer zijn vrienden hem onverstandig of stijfhoofdig noemden, men hem niet veroordeelde.

Maar toen de heer Dawley zijn plan bekend maakte, om Letty Manson als kind aan te nemen en haar zijn erfgename te maken, toen protesteerde zijn omgeving. Zorg, zei men, voor het jonge meisje op alle mogelijke manieren, als de dochter van een vroeger ondergeschikte, daar had zij recht op; maar om haar als zijn dochter te behandelen, om zijn neef George om harentwil te benadeelen, waarlijk, dat was ongehoord. Dat was de weldadigheid tot het uiterste gedreven, en dat zonder de verdienste van rechtvaardigheid; want om een volkomen vreemde ten koste van zijn eigen familie te bevoordeelen, dat was noch rechtvaardig, noch doelmatig.

Mijnheer Dawley nam de tegenwerpingen van zijn vrienden rustig, zelfs geduldig op. Hij zag er nog zwakker, nog minder van deze wereld uit dan ooit en hij had weinig genoeg in de gedachte, dat juffrouw Manson lid van zijn gezin zou worden.

„Dat vind ik juist zoo vreemd,” zei Lady Moya tegen George; „hij geeft heelemaal niet om dat zonderlinge meisje; ik geloof zelfs, dat hij haar naar vindt; en toch is hij erop gesteld, haar als zijn dochter aan te nemen — haar als zijn

dochter te behandelen. Waarom is dat, George? Weet je, wat de menschen ervan zeggen?”

George, wiens blauwe oogen peinzend stonden, antwoordde kort ontkennend. Hij had den vorigen dag zijn oom bezocht in diens prachtig huis te Belgrave Square, en hij had Letty daar gevonden, geïnstalleerd als een mevrouw. Haar vader was drie maanden geleden gestorven en zij had geen blijken van verdriet gegeven. Zij was in een voortreffelijk humeur en in haar rouwgewaad zag zij er buitengewoon mooi uit. George voelde tot zijn verontrusting, dat haar zonderlinge schoonheid een vreemde aantrekking op hem uitoefende.

Letty leunde met haar eene slanke arm op den schoorsteenmantel.

Hij hield niet van haar en toch boeide zij hem. Zij had nooit, zelfs niet in de verte, gezinspeeld op die ontmoeting en die kus onder de denneboomen, maar George wist, dat zij het, evenmin als hij, vergeten was. Hij werd erdoor gekweld, hij haatte zichzelf erom. Hij had naar haar roode lippen gekeken, en het oogenblik, waarop zij tegen de zijne gerust hadden, stond hem levendig voor den geest.

„Men zegt, dat je oom niet goed wijs is met al zijn goedheid, dat hij belachelijk is met al zijn zelfopoffering,” zei Moya langzaam, „en — en zij zeggen, dat hoewel hij zoo goed is, het tegenover jou toch niet rechtvaardig is. En daar hebben zij gelijk in. Waarom moet jij onterfd worden voor dat verschrikkelijke meisje? Papa zegt, dat het schande is, dat je oom je opgevoed heeft als zijn erfgename, en je nu afscheept, terwille van een volkomen vreemde.” George Dawley keek zijn bruid bijna nieuwsgierig aan. Zij waren alleen, in de zitkamer van het onaanzienlijke, sombere huis, dat de onvermogen Lord Gildare vreeselijk tegenstond.

Om het te verhuuren was onmogelijk; het was veel te groot en te ongeriefelijk, en de wijk, waarin het stond, was niet deftig meer. Lord Gildare en zijn dochter bewoonden een deel ervan, maar zoodra zij maar eenigszins konden, trokken zij er uit; en soms, als Moya naar de sombere inrichting ervan keek, dacht zij aan het prachtige huis van Eldred Dawley, waar zij weldra meesteres zou zijn. Want daar stond Eldred op; zijn neef en nicht moesten bij hem

komen en George moest de verdieping, die hij in Westminster bewoonde, verlaten.

„Ik denk, dat je vader er woedend over is,” zei George; „hij denkt, dat het hard is voor jou.”

Moya kreeg een kleur. „Natuurlijk is papa, evenals iedereen, erg verwonderd,” zeide zij ontwijkend. „hij begrijpt niet, wat je oom begint en — hij vindt, dat jij je er tegen moest verzetten. Je weet, George?” — Moya sprak met meer beslistheid — „dat ik vind, dat hij gelijk heeft. Ik vind, dat je oom heel dwaas doet om dat meisje als kind aan te nemen. Zij is vreeselijk; dat weet ik, dat voel ik.”

„Waarom, je hebt haar twee of drie keer gezien, is het niet?” zei George, die er plezier in had; „je hebt gauw een oordeel over haar geveld, dat moet ik zeggen, beste kind. Arme Letty, nergens kan zij goed doen, denk ik.”

Moya wilde boos antwoorden, maar haar aandacht werd getrokken door de verschijning van Lord Gildare, een kleine, onbeduidende man, wiens eenige aanspraak op onderscheiding was, dat hij de vader was van een aardige dochter. Hij reikte zijn aanstaanden schoonzoon terloops de hand en begon ineens over het nieuwe besluit van Eldred Dawley te praten.

„Zie je, George, mijn jongen,” verklaarde de Graaf, terwijl hij zijn brilleglazen schoonveegde en zijn blik ontevreden door de kamer dwaalde, „er is niets aan te doen. Dat gekke, dwaze — of hoe je het wilt noemen — plan van je oom, maakt een heel verschil voor jou, een heel verschil; ik begrijp, dat je zijn erfgenaam niet meer bent; het meisje krijgt al zijn geld, en, zooals ik hem zei — ja” — in antwoord op een tegenwerping van Moya — „ja, lieve, ik vond het mijn plicht om oprecht tegenover Dawley te staan. Als ik het van te voren had geweten, ja! dan zouden de zaken anders geloopt zijn. Je hebt je onder andere voorwaarden met mijn dochter verloofd, George. Dat is de zaak, en dat moet niet weggecijferd worden. Je moet het als een man onder de oogen zien.”

De laatste zin scheen den lord groote voldoening te geven, want hij herhaalde haar verscheidene malen; maar hij keek George niet aan; zijn kleine, onbetekenende oogen dwaalden van het eene voorwerp naar het andere in de kamer. George werd bleek.

„Wilt u het engagement afbreken, mijnheer?” vroeg hij een weinig heesch; „wilt u, dat ik Moya haar woord teruggeef? Als dat zoo is —”

Maar Lord Gildare gebod hem met een handbeweging te zwijgen.

„Tut, tut! Je bent haastig — haastig,” stribbelde hij tegen. „Wat ik bedoel is, dat je naar je oom moet gaan en maken, dat hij zich minder als een heilige en meer als een mensch gedraagt; laat hem voor dat meisje zorgen, maar jou, zooals hij altijd van plan geweest is, zijn erfgenaam maken. Maak hem duidelijk, dat het niet rechtvaardig is om jou te behandelen, zooals hij nu doet. Hij heeft je te verstaan gegeven, dat jij al zijn rijkdommen zoudt krijgen en nu laat hij ze na aan dat ellendige meisje, een avonturierster, waarvan niemand iets weet.”

„Mijn oom is altijd goed voor mij geweest en hij is volkomen in zijn recht om zijn geld, aan wie dan ook, na te laten,” antwoordde George driftig. „Ik zal niet zoo onbeschaamd zijn om hem voor te schrijven, wat hij al dan niet moet doen. En, wat betreft uw gezegde over juffrouw Manson, kan ik u alleen zeggen, mijnheer, dat dit schreeuwend onrechtvaardig is tegenover een meisje, dat ik trots ben te kennen.”

Deze laatste woorden waren er uit, voordat George wist, wat hij zei; zij kwamen regelrecht uit zijn hart, waarnaar hij dikwijls meer luisterde dan naar zijn verstand. Zoodra hij ze gezegd had, wenschte hij reeds, dat hij Letty's naam buiten de zaak gehouden had.

Hij zweeg en keek angstig naar Moya. De uitdrukking op haar gezicht was volkomen onverschillig en zeide hem niets.

„Op mijn woord,” riep Lord Gildare, terwijl hij rood van verontwaardiging werd, „je hebt een mooie manier van optreden tegen degenen, die ouder zijn dan jij en boven je staan, jongmensch. Je denkt zeker, dat ik jou onder alle omstandigheden graag als schoonzoon zou hebben. Laat ik je vertellen, dat, als je niet je ooms erfgenaam was geweest,